

Sagsøgerens påstande

- Sagen antages til realitetsbehandling, og det fastslås, at afgørelsen, der blev truffet den 21. september 2011 af Andet Appellkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag 1612/2010-2), er i strid med Rådets forordning nr. 40/94 om EF-varemærker (nu forordning nr. 207/2009), for så vidt som denne afgørelse ophævede Harmoniseringskontorets indsigelsesafdelings afgørelse af 20. juli 2010 i indsigelsessag nr. B 1344995, og ansøgningen om registrering som EF-varemærke af den internationale registrering nr. 938 133 for de ansøgte varer i klasse 29 og 30 blev afslået.
- Sagsøgte og i givet fald intervenienten tilpligtes at betale alle sagens omkostninger, herunder de omkostninger, der opstod i forbindelse med indsigelses- og klagesagen ved Harmoniseringskontoret.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Ansøger om EF-varemærket: Olive Line International, SL

Det omhandlede EF-varemærke: Et figurmærke indeholdende ordbestanddelene „Maestro de Oliva” for varer i klasse 29 og 30

Indehaver af det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Carapelli Firenze SpA

Det i indsigelsessagen påberåbte varemærke eller tegn: Det nationale ordmærke »MAESTRO« for varer i klasse 29 og 30

Indsigelsesafdelingens afgørelse: Indsigelsen forkastet

Appellkammerets afgørelse: Medhold i klagen og afslag på ansøgningen for de ansøgte varer

Søgsmålsgrunde: Tilsidesættelse af artikel 15, stk. 1, litra a), og tilsvarende bestemmelser i forordning nr. 2007/2009, eftersom Carapelli Firenze SpA's brug af det varemærke, der blev påberåbt til støtte for indsigelsen, medfører en bevidst ændring af det oprindelige varemærkekoncept for varemærket, der blev påberåbt til støtte for indsigelsen, og varemærket »MAESTRO«'s særpræg dermed bliver væsentligt påvirket, samt tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009, idet der ikke foreligger risiko for forveksling mellem de omtvistede varemærker.

Sag anlagt den 9. januar 2012 — Andechser Molkerei Scheitz mod Kommissionen

(Sag T-13/12)

(2012/C 89/43)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Andechser Molkerei Scheitz GmbH (Andechs, Tyskland) (ved advokat H. Schmidt)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens forordning (EU) nr. 1131/2011 om ændring af bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1333/2008 for så vidt angår steviolglycosider annulleres, for så vidt som denne kun tillader steviolglycosid, der er udvundet af bladene af planten *Stevia rebaudiana* Bertoni, til anvendelse som fødevaretilsætningsstoffer, og ikke som vegetabiliske levnedsmiddelingredienser af landbrugsoprindelse eller som aromaekstrakter.
- Det fastslås følgelig, at Den Europæiske Union er forpligtet til at erstatte sagsøgeren den skade, som selskabet har lidt ved, at Kommissionens forordning (EU) nr. 1131/2011 om ændring af bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1333/2008 kun tillader steviolglycosid, der er udvundet af bladene af planten *Stevia rebaudiana* Bertoni, til anvendelse som fødevaretilsætningsstoffer, og ikke som vegetabiliske levnedsmiddelingredienser af landbrugsoprindelse eller som aromaekstrakter, samt ved at andre virksomheder derfor anvender steviolglycosid til fremstilling af deres konventionelle mælkeprodukter og dermed fortrænger sagsøgeren i konkurrencen, mens sagsøgeren som økologisk mejeri og fremstiller af økologiske produkter på grund af kravene i forordning (EF) nr. 834/2007 og nr. 889/2008 er forhindret i at anvende steviolglycosid som fødevaretilsætningsstof, selv om selskabet udvinder steviolglycosid af økologiske stevia-blade ved udvinding efter de procedurer, som ifølge EU-retten er tilladt for økologiske produkter.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren anfægter Kommissionens forordning (EU) nr. 1131/2011 om ændring af bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1333/2008 for så vidt angår steviolglycosider (¹), for så vidt som denne kun tillader steviolglycosid, der er blevet udvundet af bladene af planten *Stevia rebaudiana* Bertoni, til anvendelse som fødevaretilsætningsstoffer, og ikke som vegetabiliske levnedsmiddelingredienser af landbrugsoprindelse eller som aromaekstrakter.

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren i det væsentlige anført fire anbringender.

- 1) Første anbringende om en tilsidesættelse af »non ultra vires«-princippet

— Sagsøgeren gør i første række gældende, at Kommissionen med urette har behandlet steviolglycosid, der udvindes af bladene af planten *Stevia rebaudiana* Bertoni, som fødevaretilsætningsstof, og dermed har udstedt den forordning, der er genstand for sagen, udenfor de beføjelser, den er tildelt. Steviolglycosid blev på grund af sin smag gjort til genstand for en differentieret udvælgelse. Den blev derfor ikke af teknologiske grunde indsat som fødevaretilsætningsstof, jf. artikel 3, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1333/2008 (²), men derimod i henhold til forordningens femte betragtning udelukkende for at give aroma og/eller smag. Steviolglycosid skal derfor klassificeres som vegetabilisk levnedsmiddelingrediens eller som aromaekstrakter. Kommissionen har følgelig handlet ultra vires.

2) Andet anbringende om en tilsidesættelse af den grundlæggende ret til ligebehandling

— Sagsøgeren gør for det andet gældende, at selskabets grundlæggende ret til ligebehandling er blevet tilsidesat, idet der gælder et forbud mod vilkårlighed; som økologisk mejeri forhindres selskabet nemlig i at fremstille og markedsføre økologisk yoghurt med økologisk steviolglycosid, mens det er tilladt for selskabets konkurrenter, der udbyder yoghurt fra konventionelt landbrug, at anvende steviolglycosid. Anvendelsen af økologisk steviolglycosid som fødevarertil sætningsstof er forbudt i henhold til artikel 19, stk. 2, litra b), i forordning (EF) nr. 834/2007⁽³⁾, hvorefter kun fødevarertil sætningsstoffer, der er tilladt til økologiske produkter, må anvendes ved fremstillingen. Denne tilladelse er hverken givet i artikel 27, stk. 1, litra a), i forordning (EF) nr. 889/2008⁽⁴⁾ eller ved optagelsen på denne forordnings positivliste, der fremgår af bilag VIII, del A. Kommissionen har derfor ved kun at give tilladelse til steviolglycosid som fødevarertil sætninger ulovligt til fordel for udbyderne af konventionelle produkter på konkurrencebegrænsende vis grebet ind på markedet.

3) Tredje anbringende om en tilsidesættelse af den grundlæggende ret til beskyttelse af ejendomsretten og til fri erhvervsudøvelse

— For det tredje gør sagsøgeren gældende, at der er sket en tilsidesættelse af selskabets grundlæggende ret til beskyttelse af ejendomsretten og til fri erhvervsudøvelse.

4) Fjerde anbringende vedrørende begrundelsesmangel

— Forordning nr. 1131/2011 er endvidere utilstrækkeligt begrundet, da det ikke anføres i betragtningerne, hvorfor steviolglycosid, der udelukkende tjente til at give smag, til at søde og til at give en lidt syrlig smag, behandles som fødevarertil sætningsstof.

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EU) nr. 1131/2011 af 11.11.2011 om ændring af bilag II til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1333/2008 for så vidt angår steviolglycosider (EUT L 295, s. 205).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1333/2008 af 16.12.2008 om fødevarertil sætningsstoffer (EUT L 354, s. 16).

⁽³⁾ Rådets forordning (EF) nr. 834/2007 af 28.6.2007 om økologisk produktion og mærkning af økologiske produkter og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 2092/91 (EUT L 189, s. 1).

⁽⁴⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 889/2008 af 5.9.2008 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 834/2007 om økologisk produktion og mærkning af økologiske produkter, for så vidt angår økologisk produktion, mærkning og kontrol (EUT L 250, s. 1).

Sag anlagt den 16. januar 2012 — Hagenmeyer og Hahn mod Kommissionen

(Sag T-17/12)

(2012/C 89/44)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøgere: Moritz Hagenmeyer (Hamburg, Tyskland) og Andreas Hahn (Hannover, Tyskland) (ved advokat T. Teufer)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

— Den del af Kommissionens forordning (EU) nr. 1170/2011 af 16. november 2011 om afvisning af visse sundhedsanprisninger af fødevarer, der henviser til en reduceret risiko for sygdom (EUT L 299, s. 1), som vedrører den af sagsøgerne ansøgte anprisning »Regelmæssig indtagelse af betydelige mængder vand kan reducere risikoen for udvikling af dehydrering og for deraf følgende nedsat ydeevne«, annulleres.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1924/2006 af 20. december 2006 om ernærings- og sundhedsanprisninger af fødevarer⁽¹⁾ er sundhedsanprisninger af fødevarer forbudt, såfremt de ikke i overensstemmelse med den nævnte forordning er blevet tilladt af Kommissionen og optaget på en liste over tilladte anprisninger.

Det foreliggende søgsmål er rettet mod Kommissionens forordning (EU) nr. 1170/2011 af 16. november 2011 om afvisning af visse sundhedsanprisninger af fødevarer, der henviser til en reduceret risiko for sygdom⁽²⁾, for så vidt som det med denne forordning blev afvist at optage følgende anprisning vedrørende reduceret risiko for sygdom — hvorom der var blevet ansøgt om tilladelse — på listen over tilladte anprisninger: »Regelmæssig indtagelse af betydelige mængder vand kan reducere risikoen for udvikling af dehydrering og for deraf følgende nedsat ydeevne«.

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne anført ni anbringender.

1) Første anbringende vedrørende undværligheden af angivelsen af en »risikofaktor«